

**Wyrok z dnia 27 stycznia 1998 r.**

**II UKN 469/97**

**1. Ustalenie przez Rejonową Wojskową Komisję Lekarską związku schorzenia ze służbą wojskową nie jest równoważne ze stwierdzeniem inwalidztwa związanego z tą służbą. Związek inwalidztwa ze służbą wojskową stwierdza komisja lekarska do spraw inwalidztwa i zatrudnienia z udziałem przedstawiciela Związku Inwalidów Wojennych RP (art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm.).**

**2. Jeżeli schorzenie pozostające w związku ze służbą wojskową nie może ulec pogorszeniu, ani też ujemnie wpływać na schorzenia samoistne, powodujące inwalidztwo z ogólnego stanu zdrowia, to zarzut kasacji, iż w ponawianym postępowaniu o rentę inwalidzką wojskową, wnioskodawca nie był kierowany do badania przez Rejonową Wojskową Komisję Lekarską, jest bezzasadny.**

Przewodniczący SSN: Maria Mańkowska, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 1998 r. sprawy z wniosku Waldemara M. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Ł. o rentę inwalidy wojskowego, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 27 maja 1997 r., [...]

**o d d a ł i ł kasację.**

### **U z a s a d n i e n i e**

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 1997 r. Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił odwołanie Waldemara M. od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Ł. w przedmiocie odmowy przyznania mu renty

inwalidy wojennego. Sąd Wojewódzki ustalił, że wnioskodawca uległ wypadkowi podczas odbywania służby wojskowej w dniu 13 czerwca 1959 r., w wyniku którego doznał stłuczenia miednicy oraz ogólnego potłuczenia. Jego roszczenie o rentę inwalidzką w związku ze służbą wojskową zgłoszone w 1987 r. zostało oddalone wyrokiem Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 22 maja 1987 r. [...] wobec stwierdzenia przez biegłych lekarzy sądowych neurologa, chirurga i internistę, iż cierpi on na dyskopatię bez związku ze służbą wojskową i nie jest inwalidą żadnej z grup. Natomiast w postępowaniu toczącym się wskutek wniosku o taką samą rentę w 1996 r. wnioskodawca poddany został badaniu przez Obwodową i Wojewódzką Komisję Lekarską d/s Inwalidztwa i Zatrudnienia, a także przez biegłych sądowych lekarzy neurologa i ortopedę. W świetle zgodnych opinii tych zespołów lekarskich wnioskodawca w 1996 r. stał się inwalidą trzeciej grupy z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa z dyskopatią i zespołem bólowym, lecz inwalidztwo to pozostaje bez jakiegokolwiek związku z wypadkiem podczas służby wojskowej.

Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 27 maja 1997 r. w całej rozciągłości podzielił stanowisko Sądu Wojewódzkiego.

Kasacja od tego wyroku zarzuca naruszenie prawa materialnego - art. 57 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm.) oraz prawa procesowego - art. 223 § 1 KPC w zw. z art. 316 § 2 KPC "przez dokonanie oceny dowodów pomimo nie przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez powoda dla udowodnienia istotnych okoliczności sprawy, co uniemożliwiło sądowi wszechstronne rozważenie materiału dowodowego".

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm.) związek (...) kontuzji i innych obrażeń lub chorób (...) ze służbą wojskową ustala wojskowa komisja lekars-

ka. W przedmiotowej sprawie Sądy obu instancji dysponowały protokołem powypadkowym Jednostki Wojskowej [...] w S. [...] oraz orzeczeniem Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Ł., w którym to orzeczeniu rozpoznano m.in. dawno przebyty uraz górnej nasady prawego uda oraz mięśni bez uszczerbku na zdrowiu, które to zdarzenie pozostaje w związku ze służbą wojskową w następstwie urazu doznanego w 1959 r. [...]

Nie zachodziła zatem potrzeba ponownego kierowania wnioskodawcy na badanie przez Rejonową Wojskową Komisję Lekarską, ponieważ nie zgłaszał on jakiegokolwiek innego urazu doznanego podczas służby wojskowej i w innym niż 1959 r. czasie.

Nie zmienił się też od 1959 r. rodzaj schorzenia, gdyż u wnioskodawcy nie stwierdzono takich następstw wypadku, które miałyby charakter postępujący.

Z kolei ustęp 2 art. 57 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. stanowi, że grupę inwalidztwa, datę jego powstania i związek inwalidztwa (...) ze służbą wojskową ustala komisja lekarska do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, w skład której wchodzi przedstawiciel Związku Inwalidów Wojennych RP.

Wnioskodawca był badany przez obydwie Komisje d/s Inwalidztwa i Zatrudnienia z udziałem takiego przedstawiciela i obydwie te komisje nie zaliczyły go do żadnej z grup inwalidów w związku ze służbą wojskową.

Sąd Najwyższy nie dopatruje się zatem jakiegokolwiek naruszenia przepisu art. 57 ustawy z dnia 29 maja 1974 r.

Chybione są też zarzuty kasacji dotyczące naruszenia przepisów postępowania. Wskazanie przepisu art. 223 § 1 KPC, który stanowi o nakłanianiu stron do zawarcia ugody oraz art. 316 § 2 KPC, który nakazuje otwarcie rozprawy na nowo w razie ujawnienia się istotnych okoliczności po jej zamknięciu, jest oczywiście nieadekwatne do opisu postawionego zarzutu, a nie jest rzeczą Sądu Najwyższego domyślać się, o jakie przepisy prawa autorowi kasacji chodzi. W kwestii natomiast prawidłowości ustaleń faktycznych Sąd Najwyższy nie dopatruje się uchybień procesowych, bowiem zarówno w świetle orzeczenia Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej, jak i wszystkich orzeczeń Obwodowych i Wojewódzkich KiZ oraz opinii biegłych sądowych na przestrzeni lat 1986-1996 u wnioskodawcy stwierdzano, jako

powodujące uszczerbek na zdrowiu zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią, nie pozostające w żadnym związku z urazem podczas służby wojskowej. Wszelkie łączenie przez wnioskodawcę obecnych dolegliwości i inwalidztwa ze służbą wojskową jest subiektywne i nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia. Ponowienie wniosku o rentę inwalidzką wojskową okazało się więc zupełnie bezprzedmiotowe, gdyż na przestrzeni lat 1959-1996 przebyty uraz górnej nasady prawego uda oraz mięśni podczas służby wojskowej nie spowodował żadnego inwalidztwa. Natomiast istniejące już w 1986 r. schorzenia samoistne kręgosłupa, nie powodujące wówczas inwalidztwa, uległy pogorszeniu i aktualnie uzasadniają uznanie wnioskodawcy za inwalidę trzeciej grupy, a nie można wykluczyć, że ulegną one pogorszeniu; nie będzie jednak nadal możliwym wiązanie ich z urazem doznany w 1959 r. podczas odbywania służby wojskowej.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia kasacji i na zasadzie art. 393<sup>12</sup> KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====